Pregaria.cat

Entrada

Les vacances de la família Martínez

(un somni a l'estil d'una paràbola)

Com tantes famílies de les nostres ciutats i viles enguany la família Martínez no fa vacances fora de casa. El pare està sense feina des de fa quatre anys, i no cobra cap subsidi. Cada dia fa la neteja de la casa, està molta estona a la cuina, renta els plats, escolta la televisió i quan està de bon humor -no és molt freqüent- surt a caminar amb algun antic company de la feina que viu una situació semblant. Ara ja no va a fer la cua per a trobar treball, està esgotat i el posa de molt mal humor.
La mare neteja algunes cases del centre de la ciutat i els diumenges té cura de dues persones grans. Molts dies se sent esgotada, però és la que fa entrar diners a la família. Li costa sobreviure en aquesta situació i de tant en tant es pot desfogar amb la seva mare o amb alguna amiga de fa alguns anys.

La Montse és la filla gran i la Rosa la petita. La Montse fa la bugada i mira d'estar fora de casa el major temps possible. La Rosa frega cada dia els plats i surt a jugar al parc tot el que pot.
Moltes nits quan tots dormen el Senyor passa per la casa dels Martínez, els mira un a un i els fa un petó al front.

"Estimo molt aquesta gent. Els pares ho passen malament. Amb prou feines poden omplir el rebost cada dia. Amb quina constància han superat la situació.
Ara fa tres mesos estaven malament, em feien patir i estava indignat de les lleis d'aquest país.
Estic en absolut desacord amb una economia tan injusta. Hi ha unes lleis que només afavoreixen els rics. Mai en tenen prou.
Han deixat tota moral i han establert la religió del diner.
La mare, quina dona! Ella aguanta la situació, m'alegra que es pugui desfogar amb la seva mare i amb les seves amigues. Són gent de coratge.
M'agradaria que a la seva parròquia hi poguessin trobar suport i esperança. De fet és gent més cristiana del que ella mateixa pensa. Les filles van fent, formen part d'una generació que em preocupa força."

Abans de marxar el Senyor deixa un escrit enganxat al mirall del lavabo que diu: UNA ESGLÉSIA POBRA PER ALS POBRES.

Jesús Renau sj.